

Literární internetový časopis

Promlky

<http://promlky.unas.cz/>

Prosinec 2004

Máme tu poslední měsíc v roce. Prosinec. Často bývá obdobím jakéhosi bilancování. O svátcích či o Silvestru si mnozí z nás zavzpomínají na své zážitky a činy právě finišujícího roku. Proč? Člověk je bytostí pochybující, a tak má čas od času zapotřebí shrnout vše, v čem chyboval nebo kde naopak zazářil. Důležité je to nejen pro jeho svědomí, ale také pro jeho budoucnost. Ze svých chyb se může poučit a napříště se jich vyvarovat a své úspěchy by měl i nadále následovat.

Ani my, redaktoři Promlk, nejsme výjimkou. Není snadné zde vynést rozsudek o naší práci. Nikdo z nás není opravdovým novinářem, a tak se psaním článků a sestavováním rubrik věnujeme po večerech, v duchu děkujeme moderní technice za to, že můžeme být stále v kontaktu a vše doladit, aniž bychom se viděli. Obnovení Promlk bylo záležitostí předvídatelnou, avšak já sama jej vidím jako velice spontánní. Byli jsme jím nadšeni a do debat na téma "jak to všechno bude" jsme se vrhli po hlavě. Byli bychom proto rádi, kdyby se to odráželo i v naší práci a druhotně i na vás, našich čtenářích. Z novorozeněte se stalo batole, a tak si dovolím říci, že naše aktuální pozice nasvědčuje bezproblémovému začátku v novém roce.

Za celou redakci přeje i vám co nejpříjemnější bilancování

Erika Šídová

Obsah

Úvodník - - - - -	- 1
Básně (Eva Fišerová, Luděk Palek) - -	- 3
Próza (Kostěj)- - - - -	- 9
Knihy (Máj) - - - - -	- 10
Aktivní literární skupina Blue World - -	- 12
Oko (Motýlí hra) - - - - -	- 14
Knihy (Charles Dickens – Vánoční koleda) -	- 17
Perly(Perly z katalogu) - - - - -	- 19
Rozhovor (Skupina XXVI) - - - - -	- 21
Monografie (Charles Dickens) - - - - -	- 27

Redakce

Lucie Filipská - lucie.filipska@seznam.cz - šéfredaktorka
Lucie Kučerová - Kucerkafanfiry@seznam.cz - rubriky Rozhovory,
Monografie
Erika Šídová - sidova@tiscali.cz - rubrika Knihy
Luděk Palek - palek.ludek@tiscali.cz - rubrika Servis
Jan Chlumský - JanChlumsky@seznam.cz - rubriky Oko, Výročník
Petra Nachtmanová - shaylen@post.cz - rubrika Literární soutěže
Richard Klail - klail@email.cz - fotografie
Pavel Březina - p_brezina@seznam.cz - příprava stránek

Internetová adresa literárního časopisu Promlky:
<http://promlky.unas.cz/>

<http://sweb.cz/promlky/>

Básně

Eva Fišerová

Jak znějí džbány

Dnes jsem
zase vstala
už za svítání

Přitiskla se
ke zdi
a pozorovala
na tržišti
hrnčiče

*- jak se jim džbány
v rukou otáčejí
dostávají tvar
Až k dokonalosti -*

Schovávala jsem
oči i tvář
když se podívali
náhodou
mým směrem

A odešla jsem
až když se začalo stmívat
a uličky zhoustly
zpěvem

i *těmi* ženami

Protože...

nohy snad chtěly
tancovat
ale každý krok
zněl již předem

útěkem

~~~~

O ženách v mém domě

Řekla
že ještě tisíckrát
v krbu zatopím
a přiložím to nejcennější
na zmírající uhlíky
když muži
zmáčení a větrem nevrlí
hlasy rozezvučí dům
Zpátky přijdou

než dojde mi

že uhlíky
nikdy

nevychladnou
Že je musím zanechat

- 4 -

proslavil i v Americe. Když tam na náklady svého vydavatele v roce 1841 odjel na pracovní dovolenou, byl tam oslavován a hýčkán. Americká demokracie se Dickensovi líbila, mnoho věcí se mu ale nezamlouvalo a ty pak satiricky vylíčil v románu *Martin Chuzzlewit* a v Amerických poznámkách.

V roce 1848 se mu narodilo osmé dítě (druhý syn) a také začal psát jeden ze svých nejznámějších románů - *David Copperfield*. Dickens začal veřejně přednášet a číst ze svých děl, založil vlastní časopis a stal se tak ještě oblíbenějším a známějším. Když se v Manchesteru podílel na inscenaci divadelní hry svého přítele Wilkie Collinse, seznámil se s osmnáctiletou herečkou Ellen Ternanovou. Tento vztah podstatně změnil jeho život - byl hlavním důvodem jeho rozchodu s manželkou. Ona nedokázala pochopit jeho vnitřní život, on se zase nesnažil porozumět jejím starostem, které měla s jejich deseti dětmi.

Nová láska ale rozhodně nezpomalila Dickensovo pracovní tempo. Pokračoval v cestách po Anglii s předčítáním ze svých děl. V roce 1867 podruhé odjel do Ameriky, přestože se necítil dobře. V Americe, která ho znovu nadšeně vítala, onemocněl. Ani návrat do vlasti a klidnější život ho nevyléčil. Ztrácel paměť, měl první příznaky mrtvice. Lékaři ho varovali před přepracováním, Dickens ale pokračoval v recitacích. 15.3.1870 recitoval naposled, soustředil se pak na knihu, kterou už nestihl dokončit - na *Edwina Drooda*.

8.6.1870 pak Charles Dickens zemřel. Sama královna poslala soustrast. Spisovatel je pohřben v koutku básníků ve Westminsterském opatství, přestože si přál být pochován na tichém venkovském hřbitově.

Literatura:

Steiger Š. et al (1987): Charles Dickens - Přemožitelé času 2: 16 – 19.

Vypracovala Lucie Kučerová

~~~~

- 29 -

v patnácti letech se stal poslíčkem v advokátní kanceláři. Ve volných chvílích se naučil těsnopis a snil o dráze parlamentního zpravodaje. Toto období bylo pro Charlese šťastné, zamiloval se. Jeho milá, hezká, vzdělaná a koketní Marie Beadnallová byla dcerou bankéře. Charles Dickens byl zábavný, dobrý recitátor, zpěvák, ale hlavně chudý novinář. Mariina rodina jej proto nebrala vážně. Když po dvou letech vztahu Marie odjela do Paříže, aby tam dokončila vzdělání, Charlese to zdrtilo. Nebral Marii jen jako přechodnou známost a s rozchodem se vyrovnával jen velice těžce. V té době se mu ale splnil jiný sen, stal se parlamentním zpravodajem v právě založeném deníku True Sun. Následující čtyři roky tvrdě pracoval, až do roku 1836, přes všechny překážky, které tehdy museli mladí novináři překonávat. Při práci procestoval celou Anglii, poznal prostředí politiky, nespravedlnost a útlak chudých. Úspěch v novinách mu ale nestačil. Pod pseudonymem Boz (to byla přezdívka jeho mladšího bratra) uspořádal a vydal knižně ve dvou svazcích v roce 1836 črty, kterými přispíval donedávna do literárních časopisů.

Jeho úspěch neměl sice hned finanční efekt, přinesl mu ale nabídku nového nakladatelství, aby doprovázel textem skici ze sportovního života, které kreslil malíř Seymour. Sport sice nepatřil právě k Dickensovým oblíbeným tématům, nabídku ale přijal a 31.3.1836 začaly vycházet sešity Posmrtných papírů Pickwickova klubu. To, co mělo původně být sledem současných sportovních nálad a žertů, se stalo velice úspěšnou komickou kronikou. Dva dny poté, co byla uveřejněna jako román, se Dickens oženil.

Vzal si nejstarší ze tří dcer kolegy novináře, Catherine Hogarthovou. O rok později se jim narodil syn. V té době se do jejich bytu přistěhovala švagrová Mary, aby pomohla ve vedení domácnosti. Dickens si ji velice oblíbil a proto jej velice zasáhla její náhlá smrt. Mary zemřela bez jakékoli předchozí nemoci. Mary se pak, stejně jako Marie Beadnallová, stala předobrazem několika jeho románových postav.

Ještě než dokončil Pickwicky, začal Dickens pracovat na prvním velkém románu, Oliveru Twistovi. I nadále byl Dickens nesmírně pracovitý. Romány mu vycházely v letech 1836 až 1866 v týdenních sešitech, teprve po dokončení sešitů vycházely knižní formou. To už se

ještě žhnoucí
sobě samým
napospas

Je právě čas
vyjít do noci

~~~~

Už tenkrát jsi přece věděla, že nekotvím

Byla mi samota

Zahodil jsem vesla
a nechal se
tebou
houpat při březích

***

Odešel jsi
a břehy utichly
S vědomím
nenávratu
Byla mi samota

~~~~

V tichu

Jsou skály
v dlaních
otisky

jak na spáncích
žilky
nevyspání

a tepou

Tam někde jsme se potkali
i minuli

V tichu

Neohlížej se
Kamením

~~~~

... a pak si ke mně zase přisedla a řekla (I.)

Chceš-li žít
v sousedství
je třeba stavět
hraniční kameny

- Každý na svou stranu
Větru i slunci
po vůli -

Ty prostřední
pak
vystavíme spolu

- Budou z jiného kamene
teplé pro dlaně

- 6 -

Monografie

CHARLES DICKENS

(7.2.1812 v Landportu u Portsmouthu – 8.6.1870)

Charles Dickens se narodil 7.2.1812 v Landportu u Portsmouthu. První část dětství prožíval v zeleni a vůni venkovské jižní Anglie. Později ale musel odjet za rodiči do špinavé a hlučné londýnské periferie.

Dva týdny po Charlesových dvanáctých narozeninách byl jeho otec zatčen pro dluhy a odveden do vězení pro dlužníky v londýnském Marshalsea. Doma začalo ubývat jídla, matka, která zůstala sama s pěti dětmi, musela postupně zastavovat zařízení domácnosti, na řadu přišly i Charlesovy oblíbené knihy. Rodina rozhodla, že Charles musí jít pracovat. Dětská práce byla v tehdejší Anglii samozřejmostí, takže jeho rodiče neviděli nic špatného na tom, že jejich citlivý, chytrý syn musí denně docházet do dílny na výrobu leštidel na boty. Chlapec tam ve špině a hluku od rána do noci lepil štítky na sklenice s leštidlem - za šest šilinků týdně.

Ani chlapcova práce ale příliš nepomohla a do vězení pro dlužníky se zanedlouho odstěhovala celá rodina. Charles tam přicházel každý večer a ráno s rodinou snídal. Za své rodinné poměry se velice styděl, před kamarádem z dílny dokonce předstíral, že vchází do jiných než vězeňských vrat. Kvůli studu, strachu a pocitu opuštěnosti se mu také začaly vracet nervové záchvaty, kterými trpěl v dětství. To se stalo v únoru. V květnu ale zasáhla šťastná náhoda, otec zdědil dost, aby mohl zaplatit dluhy a dostat se tak z vězení. Ale Charlese nechali dál chodit do továrny za výdělkem. To se mohlo změnit, když se otec pohádal s bratrancem, kterému dílna patřila, a vzal chlapce domů. Jeho matka se ale pokusila spor urovnat tím, že zařídila, aby o Charlese z dílny znovu požádali. Syn jí to nikdy neodpustil. V dílně strávil jen šest měsíců, odnesl si z toho ale trauma, kterého se celý život nezbavil.

Po tomto zážitku se zotavoval dva roky tím, že chodil do školy, ale už

- 27 -

Snad jsem na Vaše otázky odpovídal až příliš stručně. Zapřičiňuje to můj pozvolný odklon od velikých básnických srazů a návrat k samotě. Tím myslím samotu ducha, to zápasště z nejtěžších. Nechci ztotožňovat činnost Skupiny XXVI příliš se svojí osobou. Organizuji sice nadále příchovické srazy, jsem si však vědom, že se dříve či později za mnou zavřou dveře na trvalo. Lidé se však budou jistě scházet a vídat dál. Ne-li v Příchovicích, tak jinde. Čechy jsou inspirativní kdekoliv. Objevují se noví básníci, mladí nadšenci znovu okouzlení nádhernou svobodou poetického ducha. Těžko je sváže doba počítačových her a mobilů. Život v poezii jako by neznal hranic a krása je všudypřítomná. Je jí ve světě tolik, že se až člověk trochu děsí. Neboť i v očích umírajícího dítěte se odrážejí barevné mraky. A pláč drásající živé až k šílenství má svoji nezaměnitelnou tóninu. Bůh si hraje jak bezstarostné dítě. I my si hrajeme a těšíme se na čas setkání, až se zase uvidíme a budeme se mít s kým sdílet. Přes všechny hrůzy, které se dějí ve světě. A nebo právě kvůli nim. Čas od času to někoho odvane, někdo se propije, jiný skončí v ústavu s depresiemi či nějakou mánií. Máme už i tři „své“ zemřelé členy, Jarmilu Hrabalovou, Ivetu Pokornou a Oskara Rybu. Jsou zemřelí, avšak ne mrtví. Všichni o sobě navzájem víme. Nesetkali jsme se v jedné poetické partě proto, abychom na sebe zase zapomněli. To se mi na naší skupině líbí ze všeho nejvíce. Pak-li se Vám zdá, že rozhovor končím s jakousi „bilanční“ náladou, vězte, že je to zdání. Skupina XXVI bude existovat, dokud budou mít její členové chuť se hrát u jejího společného ohně.

Děkuji za rozhovor.

Rozhovor písemně vedla Lucie Kučerová

~~~~

útulné
ale
budou -

A tak je to správně

Jen nesmíme zapomenout
na branku

Bude vysoká

To aby se dalo vcházet
- vždy -
vzpřímeně

~~~~

Luděk Palek

Dělnická osudová

Občane slunce vstává
do kalhot a do košile!
Občane jsi dojná kráva
a ne tele pošetilé

Bůh a občan vstane
na čele vrásky ustarané
na krku zvon a s cinkotem
jde cosi dělat s ingotem

~~~~

Romantik

Ach ta technika,
všechny Vás spolyká
Ale já!
sedím na stráni
a slunce zapadá
tiše pozoruji

jak nebem plují
trysková letadla

~~~~

Emilovo echo

V Temné buši
bubny buší
aniž tuší
že se sluší
když nehluší
chtějí spát
tiše
spíše
tancovat!

~~~~

Pech

Uvznulo za hlavičku
Na mucholapce v chlívku

Moravy a jednou vystupovala i celá Industriální filharmonie z Kojetína pod vedením Petra Samlíka. Dříve jsme během programu improvizovali i divadelní hry. Stačilo odpoledne na toulce po okolních lesích vymyslet nějakou zběsilost a večer bylo o zábavu postaráno. Mohl bych opravdu uvést spoustu jmen, ale tím bych jen zaplnil prostor Vašich stránek. Nejde tu tolik o jména. A nemusejí s námi jezdit na srazy jen umělci.

Jde už, jak jsem se dočetla, o 21. ročník, zajímalo by mě tedy, jak tato akce probíhala v minulém režimu?

Během osmdesátých let minulého století měla příchovická fara ohlas u mladých věřících spolupracujících s neoficiálními církevními strukturami. Jezdili tam ovšem i lidé jiných duchovních proudů. Tehdejší příchovický kněz Mirek Šimáček neměl sice odebraný souhlas k výkonu kněžského povolání, byl však sledován, neboť lidí trávících volný čas na faře neustále přibývalo. Nebylo výjimkou, že se o víkendu sjelo kolem stovky mladých, mezi nimiž jsme zpočátku byli volně rozptýleni. A večer jsme četli svá díla, sice jen jako součást jiného programu improvizovaného podle okamžité situace, ale o množství tehdejších posluchačů se nám dnes může jen snít. Též reakce na naše vystoupení byly živější. Kritika se hrnula na hlavy vystupujících okamžitě po jejich produkci. Tvrdou zkouškou pak procházela jejich díla nejen z uměleckého, ale i ideového pohledu. Dnes se nad tím možná leckdo pousměje, ale věřte, lhostejnost, s níž je v současnosti na pódiích přijímáno cokoli, může být také velmi ubíjející. Po závěrečné modlitbě jsme se sešli v nějakém prázdném koutě či ve volné místnosti, byla-li jaká k dispozici. Méně se tenkrát pilo (stačila nám láhev vína), o to více se diskutovalo. Od té doby se stalo tradicí i hraní tzv. básnických her s překládanými papírky. Tato hra se vážným literátům zdá až příliš stupidní. Ale pro milovníky dadaistických hříček a náhod je takřka vyvrcholením našich setkání.

Je ještě něco, co byste rád dodal?

naše antielitářství z nouze ctnost, chudý také neví, jak by se zachoval, kdyby zdědil milióny. Ale dobře se mezi námi cítí i známí básníci, třeba Svatava Antošová, Viktorka Rybáková, Hanka Fousková, Robert Janda, prozaik Bohouš Vaněk a jiní.

Bývají přítomni i lektoři (je tato akce spojena s přednáškami o literatuře, popř. o hudbě, výtvarném umění)?

Naše srazy bývají natolik živelné, že se v nich lektoři, kritikové či případní novináři ztrácejí. Buď se shovívavě usmívají, nebo vtaženi do proudu imaginace třeští s námi. A nebo se pohoršení vytrácejí. Vzpomínám si, jak z našeho vystoupení na Vimperských Arkádách, tuším v roce 1996, odešly znechuceně profesorky češtiny z místního gymnázia už po prvním vystoupení Quido Machulky blahé paměti. Čímž netvrdím, že by bylo naším programem provokovat vzdělané literáty a snoby. Nemáme žádné programy ani antiprogramy, vše, co se kolem nás děje, povstává samovolně. Ale na jednu přednášku si přece jen vzpomínám. Došlo k ní 28. října 1989. Měla ji PHDr Květa Neradová a seznamovala nás v ní se zakázanou poezií té doby, především s básníky duchovního zaměření. Rovnou z přednášky jsme tenkrát zamířili na Václavské náměstí na demonstraci.

Jaká díla zde mohou autoři prezentovat? (máte omezení jako např. jen poezii, poezii i prózu, ale jen uměleckou a pod.?)

Zůstáváme dodnes věrni zásadě, že číst své věci může každý, kdo o to projeví zájem. Přirozeně v časovém rozsahu, který umožní i prezentaci dalších. Slyšeli jsme už leccos, od úryvků románů, přes básně všech možných poetik, divadelní hry, pohádky, psychoanalytické úvahy, až po opilecké bláboly. Improvizované výstavy bývají v Příchovicích pravidlem, fotografové a jiní výtvarníci rozvěsí svá díla po záclonách nebo je rozloží na lavice ve společenské místnosti. Mezi hudebníky se objevují jednotlivci nebo i skupiny. Pravidelně přijíždí poděbradský písničkář Martin Vácha, často nás strhne svojí muzikou sdružení Vrána z

Šestadvacet andělíčků
A já nemám dívku

~~~~

Próza

Kostěj

Tramvaj plná vzpomínek

Tramvaj plná vzpomínek

Vůbec mne nějak nezaujal letící Gagarin do vesmíru... nějak mi unikají velikonoce, ale faktem je, že jaro je tady a je krásně.

Po ránu, kdy jsem zpracovával agendu literární soutěže, jsem se odpoledne vykoupal a zaskočil do města.

Nějak jsem sice nechápal, co se to venku děje a v tramvaji jsem si četl Fernauovo pojednání o Římských císařích, tak jsem vnímal kolem sebe drobnosti.

Předně jsem si všiml už doma u zrcadla, že skráně pomalinku mění barvu ve středněvěkou šed'. Pro normálního chlapa je to vyznamenání, ale pro buřiče a revolucionáře to je opravdový pád do hlubin.

Místo hrdé smrti na barikádách zestárnu jako nějaký stárnoucí a myšlenkově pomalý politik z vládnoucí strany.

Pak jsem si v tramvaji uvědomil, že je krásné jaro a že mám svět rád.

Rád stojím a pozoruji lidi kolem sebe. Už nepotřebuji třást kaštanem, abych zjistil, jestli je strom plný plodů a nepotřebuji lézt do koruny, abych si dokázal, že jsem hrdina.

Nějak jsem prodal nároky na pravdu a vyměnil je za touhu pochopit sám sebe a smysl času pro jedince.

Seděl jsem naproti babičce v tramvaji a ona najednou vyndala fotografii z tašky. Třesoucí se rukou mi ji podala a řekla: "Byl vám celý podobný..."

Nechápal jsem kdo, ale pak jsem se zadíval na fotografii a tam stál hubený muž a usmíval. Nevím jestli mi byl podobný, ale marně jsem hledal slova. Stará paní seděla a pohled se jí mlžil.

"Myslíte, že mi je podobný?"

Usmála se a na chvílku zamyslela.

"Odešel jednou za války a už se nevrátil. Zemřel v Terezíně. Na stěně jsem tam od něj našla vzkaz."

Hlavou mi proběhla vzpomínka na Terezín. Tísňivé ticho pietního místa. Všude plno bolesti.

"To mě mrzí..."

"Mladíku, nemusí. Padesát let chodím po ulicích a hledám ten obličej. Víte, milovala jsem ho, moc jsem ho milovala. Vzala jsem si ho ve čtyřicátém, bylo mi osmnáct a tatínek nám vystrojil veselku a za týden zmizel."

Třesoucí se dlaní si utřela slzu.

"Hrozná doba ta válka..."

"Hrozná mladý pane, hrozná. Ale celý život jsem litovala, že jsem ho nepolíbila, celý život..."

Stará paní seděla a plakala. Hlavou mi běžely milióny myšlenek. Vnímal

Naše skupina nemá přesně evidované členy. Kdysi jsme to vyjádřili takto: Kdo se zrovna nějakou shodou náhod ocitne na našem srazu a cítí se mezi námi dobře, je naladěný na naši vlnu, ten je v tu chvíli naším členem. Nejvíce se nás sešlo okolo sto dvaceti, konkrétně v prosinci 1996 v Pířchovicích. Samozřejmě, takové množství lidí již nelze chápat jako nějakou kompaktní tvůrčí skupinu. Nakonec se nám však zalíbil onen model básnického srazu, na kterém to kvasí a vře všemi možnými i nemožnými názory. Vycvičili jsme se v jakémsi záhadném umění tolerance, která si libuje nejen ve vzájemném uznávání, ale i v hádkách a tvůrčích či politických různicích, při nichž je občas kromě křiku slyšet i řinčení tříštícího se skla. Jsme účastníci na jediné erupci imaginace a tato imaginace se stává naší společnou platformou. Mnozí mezi nás zavítali jen jednou. Jiní okamžitě pochopili, o co nám jde, a už se s námi nerozloučili. O co nám tedy konkrétně jde? O žitou poezii okamžiku, o poetické soužití. Jsme zajisté individualitami, ale dokážeme se sdílet a těšit se z našich rozdílů. Co se samotné poezie týká, nezajímá nás ani tak její litera, jako spíš duch. Nejlépe naše ideály naplňujeme na již zmíněných víkendových toulkách po krajině. Nazýváme je „Hradý“, protože během nich cestujeme od zříceniny ke zřícenině, to na památku jednoho z našich patronů Karla Hynka Máchy. Ale jsou nám blízcí i jiní básníci - tuláci. Jistě i Arthur Rimbaud, Edward Stachura či tvůrce haiku Bašó. Ti všichni ukazují, kterak lze tvořit daleko od zatuchlých knihoven a akademických spolků. Zvláště Edward Stachura se mi nyní jeví jako náš bliženeček, už tím, jak psal dokonce i za chůze a jak chápal poezii ve svém díle Fabula rasa. Zachoval si sice postavení samotáře, ale - nejsme snad my též samotáři? Jakkoliv se naše cesty na jednu takovou nevázanou pouť spojí?

Jde o autory už publikující, nebo spíš méně známé, začínající?

Vesměš jde o autory méně známé. Mnozí z nás již publikovali, ale to dnes už nic neznamená. Otázka, kde kdo a co publikuje, je soukromou věcí každého z nás. Jako celek jsme zaměřeni spíše antielitářsky, tak nás ovšem vymezily samotné odborné kruhy svým nezájmem. Možná je tedy

opilce Patrika Linharta z Duchcova po šéfredaktorku Cosmopolitanu Sabrinu Karasovou.

Jak probíhaly minulé ročníky, měnili jste něco oproti předešlým?

Nejde jen o ročníky. Dlouho jsme se scházeli pětkrát do roka, v lednu, březnu, květnu, září a prosinci. A to sem nepočítám společná víkendová putování, jakési bujaré cestování připomínající filosofické školy peripatetiků, která se datují od června 1986. Od roku 1989 jsme začali též veřejně vystupovat v různých klubech a knihovnách. Zároveň se však ztratila motivace k vydávání už zmíněných samizdatových almanachů, jistě - to říkám za svoji osobu - i proto, že byla uzákoněna svoboda tisku. Se změnou režimu se objevily nové možnosti realizace, ale také zmizel ten zvláštní nádech zakázaného ovoce, z jehož plodů jsme po sedm let s chutí užívali. Zpočátku - jak už bylo řečeno - byla naše vystoupení po farách poměrně uzavřená. Všichni jsme se nějakým způsobem hlásili ke křesťanství. Tato nálepka nám zůstala dodnes, i když jsme se později - zvláště ve zlatém období Šestadvacítky v první polovině devadesátých let - pustili do opravdu bujarých srazů, za něž by se nemusely stydět ani Marinettiho futuristické večírky. Přivítali jsme mezi sebou anarchisty, pankáče i vrchností sesazené kněze. Nikoho tedy nepřekvapí, že jsme si později mohli znamenat po mapě Čech hostince a bufety, do nichž už nesmíme nikdy vkročit co vyhlášení řvouni, opilci a rváči. Jedním z posledních zajímavých paradoxů zůstává, že katolické rádio Proglas vloni odmítlo odvysílat mé kratičké upozornění na konání příchovického srazu jen proto, že se k nám hlásí i lesbická autorka. Klidně bychom si mohli co motto přiložit k pozvánkám na naše akce tato slova Samuela Becketta: „Jsme takoví, jací jsme se přírodě povedli... Za těchto okolností je nevyhnutelné, aby veřejný pořádek byl jednou za čas narušen. Nechte nás pokračovat v cestě a hned se do vašeho okrsku vrátí mír.“

Kolik autorů se u vás na těchto akcích sejde?

- 22 -

jsem vítr venku na ulici. Cítil jsem plačící holčičku na chodníku a běžícího poslíčka za roh domu.

Zvedl jsem se a pohládl starou paní po tváři. Pak jsem se naklonil a políbil babičku na ústa. Cítil jsem její vůni a vnímal každý pór její zestárlé kůže. Po tvářích jí padala kapka za kapkou.

Otočil jsem se a vystoupil z tramvaje. Na ostrůvku pobíhalo splašeně několik lidí. Tramvaj chvíli stál a stará paní přilepila dlaň na sklo a najednou zabzučely kola na kolejích a tramvaj zmizela.

Dneska byl krásný jarní den.

~~~~~

- 11 -

AKTIVNÍ LITERÁRNÍ SKUPINA BLUE WORLD

Literární skupina Blue World je nezávislý spolek nezávislých autorů, který je programově, názorově a literárně spjat s literárním serverem Blue World, nese jeho jméno a zavazuje se tak svou činností propagovat Blue World jako literární proud a šířit stejné umělecké hodnoty.

Dojmy z modrého světa:

Když se mi dostal do rukou manifest literární skupiny Blue World, kupodivu mě nezaplavila vlna nadšení a optimismu, ale spíše rozpaků. Může za to dozajista ten úžasně naivní název skupiny, který létá v oblacích a právě probíhající blátivá část podzimu, které mám už plné zuby. Zničit si první dojem předsudky nemusí být vyloženo na škodu, člověk je opatrnější v dalších verdiktech a hlouběji zkoumá, zda se nemýlí. Leckdy je pak mile překvapen. Nic nezkazím, když prozradím, že tentokrát to takový případ není. Manifest jako takový je příliš plochý a neoslovující, chybí mu výraznější vyhraněnost, která by rozdělila čtenáře na odpůrce a přívržence, i naivita přeci může mít ostrou hranu a zde to citelně chybí. Inu stane se, jdeme dál. Bohužel rozpaky mě neopustili ani po shlédnutí výstavní skříně této skupiny, kterou je literární server téhož jména do modra laděný. Nevím, zda je šťastný nápad prezentovat díla skupiny touto formou, která vždy bude postrádat určitou koncepci a působit do značné míry natolik nepřehledně, že udělat si obrázek o literární produkci takového společenství je téměř nadlidský úkol. Čtenář má pocit chaosu a rozhodně si nepřipadá jako s hlavou v oblacích, než se člověk prokouše k nějakému autorskému počínu, je do značné míry frustrován a otráven. (Zde by stačilo změnit pouze název skupiny na něco více deprimujícího a bude to alespoň dávat smysl.) Internetové stránky našťastí nejsou jedinou činností skupiny Blue World, mimo to také dochází k pořádání literárních večerů, o kterých je na serveru ovšem velmi stručná zmínka. Cílem literární skupiny je upoutání pozornosti, zprostředkování nových pocitů, umožnění náhledu na okolní svět, ovšem

Rozhovor

SKUPINA XXVI

O skupině XXVI jsem se dočetla v Ason listech. O minulosti, současnosti i plánech tohoto volného uskupení si se mnou povídal pan Roman Szpuk.

~~~~~

Dobrý den, děkuji za ochotu. Moje první otázka je na pořadatele celé akce - mohl byste mi prosím pro čtenáře Promlk napsat, kdo Skupinu XXVI tvoří, jaká je její činnost, historie, popř. pravidla, podmínky členství...?

Skupina XXVI povstala v Jizerských horách na římsko-katolické faře v Příchovicích o Silvestru 1982. Založil jsem ji spolu se dvěma dalšími básníky, Květou Brožovou a Pavlem Kukalem. Dá se říci, že se stala odpovědí na potřebu několika osamělých poetů scházet se a sdílet společně nejen poetické snažení, ale i osud vydědění ze všech hlavních proudů té doby, ať již oficiální kultury či disentu. Časem jsme se odvážili vyrukovat s prvním samizdatovým almanachem. Do konce totality jsme vydali celkem tři (v letech 1985, 1987 a 1989). Účastnili se na nich nejen autoři z Šestadvacítky, ale i jiní více méně duchovně zaměřeni literáti. Někteří z nich se později dokázali prosadit i do čtenářského povědomí. Stačí, budu-li za všechny jmenovat básníka Pavla Kolmačku či vůdčího člena souběžně pracující skupiny Portál Jiřího Haubera. Do posledního almanachu nám přispěli i značně věhlasní básníci František Daniel Merth a Ivan Slavík. Po roce 1989 se Skupina XXVI rychle otevřela natolik rozdílným poetickým i světonázorovým proudům, že už se z tohoto pohledu stala jen těžko zařaditelná. Dnes během její produkce může vystoupit takřka kdokoli, od kněze a písničkáře Pavla Aichlera z Vysokého nad Jizerou přes excentrika a

- na Ježíškovu počest! - Exkluzivně pro zásilkový obchod vyrobila firma Goebel tento jemnocitný malý hudební výjev z kameniny, dovedně ručně malovaný. Potěšte se tímto báječným sběratelským kouskem nebo ho darujte pro radost druhým. Série limitovaná na 10 000 kusů. S certifikátem. V cca 12 cm.

1.949,-Kč

Medvídek "Anděl".

Pouze 250 kusů tohoto kouzelného medvídko bylo vyrobeno v americké edici - prvotřídní sběratelská rarita! A jako každý medvídek od firmy Hermann také tento výrobek si vás získá tradičním provedením z pravé mohérové kožešiny, s pevně vycpaným tělem a vyšitým čenichem. Jeho osobní údaje a číslo jsou vyšité na prackách. - Tento andělský medvídek je navíc vybaven hudebním strojkem, z něž zní překrásná vánoční píseň od Mendelssohna-Bartholdyho. S certifikátem. cca 40 cm.

5.809,-Kč

Scéna ze zimního lesa, 6dílná sada.

Losi na lyžích se svatozáří a křídly - veselí dřevění mládenci, kteří se s dárky prokousali zasněženou skandinávskou krajinou, působí jako velmi originální upoutávka v hale nebo v chráněném venkovním vchodu! Jsou náročně ručně dekorováni a spolu se čtyřmi dřevěnými jedličkami navodí veselou zimní náladu! Každý strom je trochu jiný, protože kmen a kuláč jsou z neopracovaného dřeva. Jedle v cca 52/48/36/31 cm, losi cca š 24 x v 55 cm.

2.339,-Kč

Zde: <http://www.schaefer-boutique.cz> si můžete katalog prolistovat celý. Opravdu to stojí za to. Jde o vrchol reklamního textařství ;).

objevila Lucie Filipská

~~~~  
- 20 -

jediné, kde se o tom člověk dozví, je ve výše zmíněném manifestu a to bohužel nestačí. Ostatně jak je napsáno na úvodní stránce serveru Blue World, vyzkoušejte si to sami.

### **Postřeh na závěr:**

Jako pěst na oko působí na serveru reklama s erotickým nádechem a dává na frak větě v manifestu o neomezování se na konzumní styl života.

### **Zakladatelé skupiny:**

veronika@blueworld.cz ( Veronika Vlachová )

### **Vedoucí členové skupiny:**

veronika@blueworld.cz ( Veronika Vlachová )

honza@blueworld.cz ( Jan Veselý )

marketa@blueworld.cz ( Markéta Štemberová )

### **internetové stránky:**

www.blueworld.cz

Luděk Palek

~~~~

- 13 -

Oko

MOTÝLÍ HRA

23. října tohoto roku proběhla v hájence v Šenově u Havířova akce nazvaná Motýlí hra. Měl by to být festival nezávislého turistického sdružení kamarádů a přátel Listí a peří. (NTSKP LaP) Festival čeho to je v podstatě nikdo neví. Zúčastnil jsem se zatím všech těchto akcí, a pokusím se tedy o jakousi charakteristiku. Zároveň tím splatím slib, který jsem dal jednomu z předsedů LaP.

Tento ročník byl první jubilejní, tedy pátý. Abyste však pochopili smysl celé akce, musím nejprve říci pár slov o samotném sdružení. Jedná se o velmi nezávislou organizaci lidí nejrůznějšího věku, vyznání, pohlaví, národnosti i rasy. Všichni tito lidé však mají jednu, respektive dvě společné věci. Jsou to zakladatelé celého sdružení a zároveň doživotně samozvolení předsedové Martin Pietraszek (5Flaschek) a Daniel Zembol (K.E.Fear). Tato organizace sice má vlastní stanovy, ty ale v podstatě pouze určují jako jedinou autoritu oba semidespotické předsedy, kteří svrchovaně vládou všem členům metodou máku a biče. Není zcela jasné na co lákají nové členy, daří se jim to však skvěle. Pro případ, že by náhodou došlo k vyschnutí pramene nováčků, zavedli čestné přidělování členství. Na každém festivalu NTSKP LaP vyhlásí komu (i proti jeho vůli) nově přidělili členství. Nutno podotknout, že dotyčný je pak nucen platit členské příspěvky a řídit se stanovami sdružení (tedy uznávat předsedy jako jedinou autoritu).

Činnost celého sdružení sestává z pořádání výletů, výšlapů, vandrů, lyžařských a vodáckých kurzů, tématických srazů a nejrůznějších skopičín. Několika z těchto akcí jsem se sám zúčastnil a musím říct, že se všechny nesly v duchu velmi dobré nálady.

Nejinak je tomu i u zmíněných festivalů NTSKP LaP. První ročník této akce (nazvaný Zelená zezeň) byl původně zamýšlen jako jakási hudební porta. V podstatě šlo o přehlídku těch, kteří se odvážili

Perly

PERLY Z KATALOGU

Věvec na dveře a na stěnu.

Nádherá bysta anděl z keramiky na sebe přitáhne všechny pohledy a dodá tomuto apartnímu věnci posetému zlatými třpytkami předvánoční kouzlo. Velmi půvabné je barevné ladění: modré kuličky a hvězdy, sytě zelené trvanlivé jedlové větvičky a zlaté a kávově hnědé ozdobné mašle.
699,-Kč

Anděl s hůlkou.

Tento kouzelný vánoční anděl od firmy Goebel vnese svou hvězdnou hůlkou světlo do ponurého ročního období - obraz plný intenzivní vánoční symboliky. Tento překrásný sběratelský kousek z jemné kameniny je láskyplně ručně malovaný, hůlka je z pozlaceného kovu. V cca 16 cm.
1.949,-Kč

Anděl roku 2004.

Prostě k pomilování je tento andílek se svým medvídkem! Série limitována na rok 2004. Opravdový sběratelský kousek od firmy Goebel. Vyrobený z jemné kameniny a dovedně ručně malovaný. S certifikátem. V cca 13cm.
1.949,-Kč

Anděl hrající na čelo "2004".

Zbožně a oddaně hraje tento andílek na čelo svou nejkrásnější melodii

jen trochu jinak namíchané. Číst vprostřed léta bych však přece jen nedoporučovala.

Nedílnou součástí tohoto konkrétního vydání jsou ilustrace Roberta Innocentiho, italského ilustrátora, který za své malby získal řadu ocenění. Obrázky dokreslují pochmurnou atmosféru celého díla. Jsou vyvedeny do podrobností a je velmi zábavné si prohlížet všechny ty malé postavičky na velkoplošných ilustracích, výklady obchodů přeplněné vánočním zbožím, ale i žebráky na ulicích šedivých tajícím sněhem. Jiná doba a realita zachycená opravdu mistrovsky velmi obohacuje celé dílo.

Lucie Filipská

předstoupit před ostatní a zapět (například). Oba předsedové zastávali funkci uvaděčů a hlavních bavičů mezi jednotlivými čísly. S dalšími ročníky (nazvanými Brutální prejt, Vypálený červ, Čerstvý vzduch a Motýlí hra) se celý festival vyvinul spíše v „two man show“ obou předsedů a jejich převážně improvizované exhibice jsou prokládány výstupy ostatních členů i nečlenů. Nutno podotknout, že humoristická představení K.E.Feara a 5Flaschka jsou rok od roku lepší a propracovanější.

Letošní festival začal turnajem v pexesu s vyřazovacím systémem. Ten proběhl vlastně ještě před oficiálním začátkem akce a přímo během programu se hrály pouze zápasy o umístění na stupních vítězů. Program samotný se nesl v duchu jubilea. Oba předsedové přišli v saku a s motýlky a vyhlašovali nominace v kategoriích jako propagace LaP, největší pracant hájenky, nejlepší akce, největší brblá, tvář LaP, umělecký přínos a jiné. Vyhlašování bylo zpestřeno krátkými videosekvencemi s reakcemi nominovaných. Nominace a vítěze do těchto kategorií údajně vybírala nezávislá akademie, ve které prý předsedové nebyli (!!!). Oni sami udělili pouze zvláštní cenu předsednictva. Oceněním kupodivu nebyl mák, listí ani peří, ale barevní motýlci na lepicích fóliích. Velmi neobvyklé moderování obou předsedů bylo zpestřeno například tancem salsou, gulášem či hudebními výstupy věnovanými desátému výročí úmrtí Karla Kryla. Po hlavním programu následovala ještě originálně až bizarně pojatá pohádka o červené Karkulce v podání K.E.Feara a dětské promítačky svitkových filmů a pak se již jen hrálo a pělo.

Z mého pohledu byl letošní festival NTSKP LaP poněkud příliš krátký (oproti předešlým příliš dlouhým ročníkům). Opět se ukázalo, že na něm předsednictvo (ale nejen ono) usilovně pracovalo a že dvojka K.E.Fear - 5Flaschek je „na jevišti“ stále skvěle sehraná. Pro příště by bylo dobré donutit ostatní účastníky k aktivnější účasti na celé akci (čimž si jako účastník sypu popel na hlavu).

Na závěr vám vřele doporučuji navštívit stránky LaP (<http://sweb.cz/kefear/>), na kterých najdete ony již zmíněné stanovy, kroniku s fotkami, kalendář plánovaných akcí, historii LaP, přihlášku a

spoustu nefunkčních odkazů. Těmi se ale nenechte odradit. Stojí to za to.

J. Chlumský

Knihy

CHARLES DICKENS - VÁNOČNÍ KOLEDA (A CHRISTMAS CAROL)

Ilustrace Roberto Innocenti, překlad Eva Housková, vydalo nakladatelství Champagne Avantgarde, spol. s r.o. v roce 1994, pevná vazba, počet stran 152.

Tato Dickensova kniha je jistě notoricky známá at' už v podobě, kterou jí dal sám autor, nebo z četných filmových zpracování (včetně Disneyovského Strýčka Skrblíka a Muppets ze Sezamové ulice).

Příběh Ebenezera Scrooge, jeho pomocníka, synovce a tří vánočních duchů je archetypem přeměny zla v dobro pomocí čehosi nadpřirozeného. Zahořklému Scroogemu se nejprve zjeví duch jeho zesnulého společníka a pak jej po tři noci provázejí duchové Vánoc po minulosti, současnosti i budoucnosti nejen jeho vlastní. Nahlížíme spolu se stárnoucím obchodníkem do vánočního času za jeho dětství a mládí, ale kromě jiného také do rodiny jeho chudého pomocníka, který má velmi nemocného synka. Atmosféra příběhu je pochmurná, ale přece vánočně slavnostní. Pro nás mohou být zajímavé i střípky zvyků staré Anglie, které se od našich velmi liší. Zcela nadčasová je však lehká politická satira, která se místy objevuje: "Mohli byste se klidně jen tak naplano vytahovat, že byste vyjeli s kočárem taženém šestispřežím po bytelném starém schodišti nebo projeli dírou v novém parlamentním zákoně, ..." Dickens ani v tomto svém díle nezapře své sociální cítění. Obrana a obhajoba té nejchudší vrstvy obyvatel se prolíná celou knihou a je jedním z jejích ústředních témat. Zároveň je Koleda o zapomínání na vlastní minulost, o soucitu a o tom, co je vlastně na Vánocích podstatné.

Jazyk Vánoční koledy je srozumitelný, zároveň jakoby se autor při psaní stále mírně usmíval. Dojemných scén není přehnaně mnoho, aby se nedaly snést, vždyť je to nakonec příběh vánoční. Jde o pohádku pro dospělé, která dopadne jak má a obsahuje všechny potřebné ingredience,

- 17 -